
ENQUESTA : VALORACIÓ DELS TREBALLS

N.P.

“La “filosofia davant del mirall” m’ha servit per estimular la meva imaginació. Em va costar molt imaginar les històries, però al final ho vaig aconseguir”.

“En les activitats de la “filosofia davant del mirall”, depèn de quin dels exercicis, els he trobat inútils i d’altres han estat divertits.

El de distorsió del llenguatge va ser molt divertit; sembla mentida com pot canviar un text només pels signes de puntuació. He descobert que sense signes de puntuació el món seria un caos.

El llenguatge inventar no m’ ha agradat tant, potser perquè és impossible descodificar-lo, és massa secret.

El missatge secret, en canvi, tot i ser difícil de descodificar, el pots acabar entenent.

La meua valoració de la “filosofia davant del mirall” és positiva”.

“L’auto-entrevista m’ha servit molt per a mi mateixa, per saber i analitzar el que realment penso i el que realment m’importa. D’altra banda, la creació i distorsió del llenguatge m’han sigut molt útils per a interpretar els textos. M’he assabentat que el llenguatge és quelcom molt important i sense ell no podríem comunicar-nos. El llenguatge ha de ésser conegut i igual per a poder-se comunicar”.

M.P.

Un mundo sin espejos.

“Esta actividad es la que más me ha gustado de todas y la que ha he hecho con más ilusión. El hacer esta historia ha hecho que me plantee las cosas de otra manera. Me ha servido para darme cuenta de que cuando decimos “espejo” no solo podemos referirnos a un objeto de cristal en el que nos gusta mirarnos, sino a muchas otras cosas más, como los libros, las personas que nos rodean.... , todas aquellas cosas que nos sirven de guía o de ejemplo”..

Distorsión de lenguajes.

“Si soy sincera es el trabajo que he hecho con menos ganas. No sé, es algo que ya sabía, ya que es una actividad que ya había hecho anteriormente. En realidad, lo que he visto es que un texto puede perder su sentido original según la entonación que se le da y esto demuestra algunos de los inconvenientes del lenguaje”.

Creación de lenguajes.

“Ha sido muy divertido ver como pese a estar allí el texto la gente no veía lo que ponía o pensaba que ponía algo totalmente diferente. Esta actividad demuestra algo que sucede bastante a menudo y es que una misma cosa se puede entender de diferentes formas. Otra cosa que demuestra es que la persona que escribe el texto lo hace con su propio idioma, de manera rebuscada, y que pese a que a ésta le parezca evidente lo que pone en el texto los demás no lo ven”.

G.C.**Foto de grup**

“Aquest exercici és el que més m’ha agradat, encara que també el que més m’ha costat. Encara que jo tingui facilitat per expressar el que sento, el que penso, etc., sobretot si es tracta de fer-ho en un paper escrit, aquest cop ha estat diferent. Aquest exercici m’ha ajudat molt a pensar en coses que mai abans havia donat importància, com ara, per què miro la televisió, amb certs dibuixos, per què m’emociono mirant certes pel·lícules, etc...”

Definicions.

“Ostres!! Vaig passar-me moltíssim de temps fent aquest treball. Vaig fer-ho posant-me a la pell de totes les persones a les que et dirigies i em va ser més fàcil perquè m’imaginava la situació en què es trobaven, però per una altra banda, també em fou més difícil, sobretot perquè em vaig adonar que depenent del caràcter de cadascun, la reacció seria diferent. M’ha ajudat a pensar molt i a adonar-me que no sóc la única que pateix en aquesta vida, que en som molts i de manera diferent”.

Creació d’un llenguatge.

“Amb aquesta activitat, vaig riure moltíssim. En un inici, se’m feia molt difícil, no sabia com començar les paraules, ni com acabar-les fins que vaig acabar agafant cada cop que n’havia de fer una de nova, agafar-ne una de mostra i canviar l’ordre. Ja sé que no s’hauria d’haver fet així però fou la única sortida que li vaig trobar”.

Entrevista.

“En el fons vaig aprofitar per donar un toc moral a l’entrevista, em vaig desfogar, la veritat”.

Distorsió de llenguatges.

“Aquesta ha estat una de les més difícils a fer. Era difícil de trobar un text que canviant els signes de puntuació, continués tenint un sentit, però a la vegada que aquest sentit fos contrari. Però ho vaig aconseguir”.

A.P.

“Alguns treballs com la distorsió i la creació de llenguatges no m’han servit per a res, només per pensar, ja que t’adones que és difícil crear i distorsionar un llenguatge. L’autoentrevista m’ha ajudat a ficar-me dins un personatge marginat i entendre els seus problemes i preocupacions. Les definicions també m’han ajudat per saber com són diferents conceptes per determinada gent. La foto de grup és l’exercici que més m’ha agradat, però un dels més difícils: he pensat molt per trobar les persones adients.”

N.G.

“Personalment crec que, alguns més que els altres, aquests treballs han servit per a conèixer la teva personalitat que, potser estava amagada. Per exemple,

L’autoentrevista: m’ha ensenyat a descobrir quins eren els meus temors o les meves preocupacions, així com la por a la mort, el desig d’estar casada i amb fills, la preocupació de no tenir un lloc de treball...

Distorsió: M’ha permès veure com una simple puntuació pot canviar el que hom pot dir. Aquesta distorsió és el que provoca sovint malentesos entre les persones que poden causar greus problemes. Malgrat tot, crec que això no ha estat del tot útil perquè hem aplicat alguna cosa que ja sabíem, i personalment, i a diferència de l’autoentrevista o el món amb dobles, no m’ha “marcat” emocionalment.

Creació: Al principi sembla una tonteria, però a mesura que el vas creant, t’adones de la imaginació que pot arribar a tenir una persona. També veus com el llenguatge ja existia abans que existissis tu, millor dit, que amb unes altres paraules pots arribar a dir el que et proposes, però és clar, que t’entenguin és una altra qüestió.

Secret: Només serveix per a la creació i per fer ús de la imaginació. Crec que és un mètode per a revisar com les persones guarden els seus secrets.

La foto: Crec que és un clar reflex de la teva personalitat. Per exemple, a mi em sortien més persones del “bàsquet” que d’una altra cosa. I és que és un esport que em “marca” molt.

Definicions: Això no m’ha agradat gaire. Potser és perquè m’ha fet posar-me a la pell d’aquelles persones i m’he espantat. Per a mi fer-ho ha estat molt difícil. Realment no sabia què dir.

Dobles: Això m’ha agradat bastant.. Potser perquè sempre havia volgut tenir dobles per fer menys treball, però ara m’adono que estava equivocada. Crec que tenir la teva pròpia i única personalitat, és a dir, ser “la única espècie al món”, és el més bonic que podem rebre. Tampoc ser un “*bitxo raro*”, és clar. Ser diferents però amb mesura”.

B.B.

“Personalmente he aprendido que cuando se nos presenta un texto para comentar, éste puede guardar cosas importantes. Creo que estas clases prácticas nos han servido para quitar lo que no nos sirve de un texto y apreciar y utilizar lo que sí nos sirve”

E.A.

“A l’autoentrevista he posat en boca del personatge inventat tot el que pensava sobre la vida i sobre alguns temes d’actualitat o del meu interès. Personalment, no m’ha servit gaire fer-la. Simplement va ser com escriure a un diari.

Amb l’exercici de la foto penses en les persones que tenen valor per a tu. Et fa analitzar les persones que t’envolten i destacar les virtuts que tenen els teus ídols. Amb algunes no pots estar segura de si és en realitat el que tu penses o és el que et fan pensar..

L’exercici de definicions és molt original i divertit. És curiós com cadascú pensa una cosa totalment diferent que d’altres. Et fa posar en les situacions dels diferents personatges i els sents a prop, identificant-nos i intentant pensar què faríem nosaltres”.

A.E.

“En general, els exercicis que he fet m’han servit per a conèixer-me més a mi mateixa. Amb l’autoentrevista m’he ficat a la pell d’una persona que viu malament i neguitosa. D’altra banda, amb la fotografia m’he adonat que encara que no vulguis sempre tens enveja d’algú i potser als famosos els admires però és perquè t’agradaria tenir una part o una característica seva. I això no és bo, per sana que sigui l’envveja”.

M.J.

“Els exercicis han estat molt divertit, molt d’ells semblen *xorrades*, però a més d’un li han donat maldecaps”

N.J.

“L’autoentrevista ha servit molt per preguntar a tu mateix coses que realment mai haguessis dit si algú no t’ho hagués preguntat. És a dir, hem pogut dir tot allò que pensem. Els altres treballs, com la distorsió del llenguatge, la creació de mots i els secrets han estat treballs imaginatius, treballs que mai hagués fet jo per mi mateixa. En canvi, les definicions, ha estat un treball que m’ha costat molt, ja que et tenies que posar-hi dins la persona.

La foto, en canvi, ha servit molt per dir quines eren les persones amb qui m’agradaria estar. Però m’he adonat que totes les persones que he posat han estat famosos als que he pogut veure per televisió. ¡El que fa la tele!

Molts d’aquests treballs m’han donat molta feina, però realment ha valgut la pena”

“Penso que no m’ha servit massa tot això que hem fet. M’he adonat del que ja sabia. En l’autoentrevista, per exemple, m’he adonat de que sóc molt pessimista i no tinc confiança amb mi mateixa, però són coses que ja sabia. De totes maneres m’ha agradat fer-la perquè m’he entretingut inventant-me una història tan dramàtica. Pensava fer-li un final encara pitjor, però em feia llàstima per la pobre noia de la història.

Amb la creació d’un llenguatge m’he assabentat de que és molt difícil fer-ho. També hem fet un treball sobre els secrets que m’ha fet pensar-m’ho molt i adonar-me de que són més importants del que em pensava”.

C.C.

“Penso que, en general, l’autoentrevista en dóna a conèixer de forma bàsica el que faria un filòsof, però aplicant-lo tu mateix. El fet de distorsionar el llenguatge, el que ja està establert, ens mostra la importància de les normes existents. Normes o lleis de vida que, a petita escala, veiem reflectides en el llenguatge. Pel que fa a la creació de llenguatges, crec que una activitat com aquesta serveix per mostrar-nos la dificultat de crear un nou llenguatge, és a dir, aplicat a la filosofia, la dificultat d’elaborar una tesis que segueix un nou camí, una via diferent a la visió dels altres. Al igual que també ho mostra l’activitat d’inventar un codi secret”.

V.D.

“L’autoentrevista és un exercici que m’ha agradat perquè jo el vaig fer de quan jo fos gran i resulta que vaig contestar coses que ara penso que no faré quan ho sigui. Quan el vaig tornar a llegir em vaig quedar molt parada per alguna de les meves contestacions.

L’exercici de distorsió del llenguatge no em va agradar perquè ho trobava molt pesat, potser és perquè no vaig trobar el text adequat, no ho sé. Però no, no em va agradar perquè crec que és més divertit ser tu qui escriguis i inventis les teves paraules, no canviar allò que ha fet un altre.

L’exercici de la foto em va agradar molt. Em va fer adonar-me’n de quines persones en realitat eren importants a la meua vida. Jo vaig posar una sèrie de persones. Si aquest exercici el tornés a fer continuarien figurant algunes d’aquestes persones i d’altres no. Per això d’aquí a un temps el tornaré a fer i sabré que les persones que continuen a la foto són les persones importants per a mi. No sé, a mi és l’exercici que més m’ha agradat juntament amb l’entrevista”.

R.G.

“De tots els treballs que hem realitzat, potser el que més m’ha agradat de fer ha estat el de l’autoentrevista. Quan el vaig acabar em vaig adonar que aquelles paraules eren un reflex de mi mateixa: vaig resumir els meus sentiments, les meves emocions, en quatre folis. Mai no vaig imaginar que es pogués posar en un paper totes les teves preocupacions, però mitjançant aquesta entrevista, encara que tot va quedar una mica amagat, vaig descriure com sóc en realitat, com creia que em veuen els altres i vaig resumir les meves preocupacions.

La distorsió del llenguatge va ser una feina una mica més avorrida, doncs em va costar molt de trobar el text i després canviar-li el sentit tan sols variant els signes de puntuació. Finalment, vaig optar per escollir un poema publicat a “La Barraca” que m’agradava molt, però el treball aquest és potser el que menys em va agradar i el que més em va costar de fer.

La creació del llenguatge va ser una cosa molt entretinguda, i també bastant fàcil. Vaig escollir una cançó que sempre m’havia agradat i vaig canviar moltes paraules. A més, això va servir per adonar-me que podem crear les nostres pròpies paraules, però ningú no t’entendrà a menys que aquestes persones ho coneguin també.

La invenció d’un codi secret també em va agradar, i vaig veure la llibertat per amagar secrets dins d’un text aparentment normal”.

J.A.

“Todos estos ejercicios los veo como paridas. Aprender no he aprendido nada, al menos que yo sepa. Pero seguro que inconscientemente habré sacado algo positivo. Bueno, algo sí que he sacado: que ayuda a quitar el miedo a la hora de hacer los comentarios de texto. Todos los ejercicios han de esconder cosas. En un comentario de texto debemos sacar los secretos que éste guarda. Supongo que esta era la finalidad”

D.G.

“Autoentrevista: Este trabajo me ha servido para conocerme un poco más. Me gustó hacerlo y nunca pensé que me sirviera para algo, pero reconozco que me he equivocado. Pero lo más importante es que a raíz de este trabajo me parece que conozco más mis pensamientos y mis deseos.

Distorsión: Si soy sincera, este texto no me gustó nada hacerlo, no sabía como distorsionar un lenguaje, pero creo que también sirve para darse cuenta de como la gente distorsionamos el lenguaje y queremos dar otro sentido.

Creación: Éste sí que me gustó, pero no entiendo para qué sirve; lo único que pienso es que puede servir para desarrollar tu imaginación.

Secretos: Éste está muy bien y me pareció muy divertido.

Definiciones: Éste lo encontré un poco difícil, no sabía como empezar ni qué poner, sobre todo en la palabra “ser”; pienso que lo que he aprendido con este trabajo ha sido darme cuenta de qué quieren decir esas palabras y el significado que tienen”.

L.F.

“Fue en esta tercera evaluación cuando empecé a disfrutar de la “filo”, pero no en clase, sino en casa, cuando comenzaba uno de esos “peculiares trabajillos” y, sin quererlo, me enganchaba hasta pasármelo realmente bien escribiendo. Me sentía protagonista. Con la autoentrevista pude definirme a grandes trazos como persona, gritar: “¡soy así!”, con los secretos, distorsión y creación del lenguaje me di cuenta de que si yo quiero, puedo esconder una parte de mí”

S.L.

“Autoentrevista: Es una de las cosas que más me ha gustado, ya que permite hacer un reconocimiento de recuerdos y observaciones de tu propia vida. También pienso que ha servido para mostrar muchas cosas que, en general, la gente no ve y que ni una persona misma aprecia a simple vista. No se tiene que olvidar que, aunque parezca un ejercicio un poco “chorra”, pienso que tienes que utilizar la mente para recordar remotos pensamientos y esto produce un esfuerzo mayor que el de solamente memorizar.

Creación. Aunque parezca extraño, es el apartado más difícil que he encontrado, ya que requiere una imaginación y un esfuerzo inimaginables. Esto ayuda a que no sólo memoricemos y recitemos, sino que permite mostrar la capacidad de la persona en demostrar sus pensamientos ocultos.

Definiciones: Los comentarios de texto, al lado de este ejercicio no son nada. Mediante las definiciones y los diferentes puntos de vista de los individuos, te permiten desarrollar y comentar tus opiniones introducidas en la mente de otras personas. Es el apartado que más me ha gustado y con el que más me he divertido, aunque tanto pensar e imaginar es un poco pesado..

Foto: Hubiese preferido elegir amigos o conocidos, ya que pienso que son las personas que de verdad te hacen sentir algo más profundo. Por lo tanto, el elegir otros personajes es algo superficial”.

M.C.

“Autoentrevista: És un treball diferent i suposo que en certa manera és divertit, però no he sentit res d’extraordinari al fer-lo ni tampoc he tingut la sensació que els meus coneixements s’eixamplaven fins a límits inimaginables. Res d’això.

Distorsió; secrets, creació. Aquests m’han avorrit molt. M’entrava pànic només amb la sola idea de fer-los. No ho he trobar gens interessant, sinó dificultós, un maldecap.

Foto; definicions: Aquests dos treballs han sigut, per a mi, els millors. Del que he après més ha sigut amb el de les definicions”.

I.C.

“Amb això m’he divertit i molt. Té el seu treball, però també la recompensa de fer-te útil, saber que ets capaç de crear, inventar, imaginar... per tu mateix. Amb l’autoentrevista he après a posar-me en la pell de protagonista. He sabut el que pot

pensar i m'he ficat de cap en tot el seu món. Crec que ha sigut una experiència molt favorable i compensadora.

Amb la creació he tret la conclusió de que podem ser capaços de crear qualsevol llenguatge amb una tremenda facilitat. També ha sigut molt divertit. Amb la foto trobo que hauria estat molt millor que ens haguessis deixat incloure a familiars, amics, etc., i no només a gent amb la que mai hem tingut ocasió de parlar.

Amb la distorsió d'un llenguatge podem veure les coses des d'una altra perspectiva, només amb el sol fet de canviar la puntuació, etc... I això trobo que ha sigut original i molt favorable per al nostre conscient i sobretot per la nostra imaginació.

Amb el codi secret, he après a fer anar la imaginació i la lògica, sobretot la lògica, per poder descobrir tot allò que pot amagar un text. L'he trobat una mica difícil, però interessant a la vegada.

I ja per últim, les definicions: Per mi això ha sigut el més divertit; no sé, potser és perquè et veus amb la necessitat d'introduir-te en el món de moltes i diferents persones i de posar-te a la seva pell, per saber el que pensen per dins i la manera de com es troben. Ha sigut sobretot molt humà i útil per ajudar-nos a ser més solidaris, més persones.

